വസന്തത്തിൽ കൊഴിച്ചിട്ട സ്വപ്നങ്ങൾ മുളച്ചുപൊന്തുന്ന മണ്ണിലേക്ക് പക്ഷികൾ പറന്നുവരുന്നു.

ഒരു പക്ഷിക്കുഞ്ഞിന്റെ മരണം

[വഴിവക്കിലെ അരയാൽച്ചോടാണ് സ്ഥലം. പുറകിൽ, നിബിഡമായിരുന്ന വനം വെട്ടിത്തെളിച്ചതിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങൾ കാണാം. ചുറ്റും വെളുത്തപൂക്കൾ.

വിശാലമായി വളർന്നുപന്തലിച്ചു നിൽക്കുന്ന മരത്തിന്റെ താഴ്ന്ന കൊമ്പുകളിലും ചുവട്ടിലുമായി ഒട്ടനവധി വെളുത്ത പക്ഷികൾ (പക്ഷിവേഷക്കാർ) ശബ്ദമുണ്ടാക്കി രസിച്ചും പാടിയും കഴിയുന്നു. ചിലപ്പോൾ കൊക്കുരുമ്മുന്നു.

പക്ഷിശാസ്ത്രക്കാരൻ പ്രവേശിക്കുന്നു. അന്ധൻ. തേജസ്സാർന്ന മുഖം. തന്റെ ചിറകിനുള്ളിലെ പക്ഷികളിലൊന്നിനെ കാണാതെപോയ ദുഃഖം പലപ്പോഴും പ്രകടിപ്പിച്ചുപോകുന്നു.]

പക്ഷിശാസ്ത്രക്കാരൻ : കൂട്ടംതെറ്റി പറന്നുപോയ കിളി ഇനിയും കൂടണഞ്ഞില്ലല്ലോ!

ഒരുകിളി : പിണങ്ങിപ്പിരിഞ്ഞ്, സ്വയം ചിറകറുത്തെറിഞ്ഞ് ഓടിപ്പോയതല്ലേ? എന്നെങ്കിലും തിരിച്ചുവരാതിരിക്കില്ല.

പക്ഷിശാ..: പ്രായം കൂടുന്തോറും ഞാൻ കൂടുതൽ കാണുന്നു... അന്ധത ഏറിവരുന്തോറും അകത്തു പ്രകാശം!

കിളികൾ : അങ്ങയുടെ പ്രവചനം തെറ്റാറുമില്ലല്ലോ.

പക്ഷിശാ..: അവൻ വരും, എന്നെങ്കിലും, എന്റെ അന്ത്യം കാണാനെങ്കിലും (കിളികളെല്ലാം ഉത്തരമെന്നവണ്ണം ചിലയ്ക്കുന്നു) കതിർക്കുല കൊത്തിനുണയ്ക്കാഞ്ഞ് നിങ്ങളെല്ലാം തളർന്നു, അല്ലേ? ഞാനും തളർന്നു... ഇന്നലെ നമ്മൾ ഒത്തിരിനേരം പറന്നില്ലേ? (ഓർമ്മയിലാഹ്ലാദിച്ച്) എവിടെയെല്ലാം പോയി... ആ തേനരുവീടെ ഉദ്ഭവസ്ഥാനത്ത്, തെളിനീർത്തടാകത്തിലെ കുളി... (കിളികളെല്ലാം തത്തിത്തത്തി അയാൾക്കടുത്തെത്തുന്നു. ആഹ്ലാദപൂർവം ചിറകുവിടർത്തിയാടി ചുറ്റും ഒതുങ്ങിയിരിക്കുന്നു). സാഗരങ്ങളേഴും കടന്നു. എന്നിട്ടും കൂട്ടംതെറ്റിയ കിളിയെ കണ്ടില്ലല്ലോ. നാട്ടാരുടെ ഭാഗ്യം പറഞ്ഞും നാട്ടുവെളിച്ചത്തിൽ തപ്പിത്തടഞ്ഞും നടന്ന്, പറന്ന് തെണ്ടികളുടെ പറുദീസയിലുറങ്ങി... പട്ടിണിക്കാരന്റെ അത്താഴമുണ്ടു... ഒഴിഞ്ഞ പാത്രത്തിലൊരു ചീരയില. നമുക്കത് മൃഷ്ടാന്നഭോജനം..... (കിളികളുടെ താളാത്മകമായ ശബ്ദം മറുപടിയെന്നവണ്ണം കേൾക്കുന്നു.)

ഒരു കിളി : വിളഞ്ഞുകിടക്കുന്ന ഗോതമ്പുവയലുകളിൽ വെടിവയ്ക്കാനാളുണ്ടായിരുന്നു. അതിനു മുകളിൽക്കൂടി പറന്നപ്പോൾ എന്റെ ചിറകിന് വെടിയേറ്റു. എന്നിട്ടും തളരാതെ പറന്നു.

പക്ഷിശാ..: ഉദയകിരണങ്ങളെപ്പോലെ... ഒടുവിൽ കൂടെത്തി... (ദുഃഖത്തോടെ) പക്ഷേ, എവിടെ ചേക്കേറും? വനമെല്ലാം ആരോ വെട്ടിത്തെളിച്ചു... (ചുറ്റും നടന്ന്) ഈ വെളുത്ത പൂക്കൾ മാത്രം!

കിളികൾ : വിശപ്പിന് നമ്മളൊന്നും കരുതിയില്ലല്ലോ.

പക്ഷിശാ..: അതേ, വാരിക്കൂട്ടാൻ മറന്നുപോയവർ. വിതയ്ക്കാൻ മണ്ണില്ലാത്തവർ, എന്നിട്ടും വിശക്കുന്നു! (കിളികളുടെ കരച്ചിൽ). എന്താണ് മാർഗം? എവിടെ താവളം? കാർന്നുതിന്നുന്ന വിശപ്പിൽനിന്ന് മോചനം?

കിളികൾ : അടുത്തെങ്ങാനും വിളഞ്ഞുകിടക്കുന്ന പാടങ്ങൾ...? (എല്ലാവരും ആൽത്തറയിൽ കയറിനിന്ന് കഴുത്തുനീട്ടി നാലുപാടും നോക്കുന്നു.)

പക്ഷിശാ..: അതാ, (അന്ധനായതിനാൽ വായുവിൽ തപ്പി, അകലെ ലക്ഷ്യമാക്കി) ആ കുന്നിൻപുറം,...വിളഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന കതിർക്കുലകൾ, പോകിൻ... കൊത്തിനുണയ്ക്കിൻ. അന്തിക്കുമുമ്പേ ചേക്കേറണം.

ഒരു കിളി : അതാരുടേതാ?

പക്ഷിശാ..: ഈ ഭൂമിയാകെ നമ്മുടേത്. വന്യഭൂമിയിൽ ഏതോ താപസൻ നമുക്കായി വിതച്ച വരിനെല്ല് ആയിരംമേനി വിളഞ്ഞുനിൽക്കുന്നു. ചന്തമുള്ള കതിർക്കുലകൾ.

കിളികൾ : അതെ, പഴുത്ത നെൽക്കതിർ തെന്നലിൽ തലയാട്ടി ചൂളംവിളിച്ചു കളിക്കുന്നു.

പക്ഷിശാ..: നിങ്ങൾക്ക് കൊതി തോന്നുന്നില്ലേ? കാട്ടരുവിയുടെ കളഗാനം കേട്ട് പറന്നുയരിൻ. പോയിവരിൻ, കൊണ്ടുവരിൻ, നിങ്ങൾ വിതച്ചത് കൊയ്തുവരിൻ (ആനന്ദനൃത്തം ചെയ്യുന്നു).

കിളികൾ : പാടത്തിനുടമയെങ്ങാനുമറിഞ്ഞാൽ...? എവിടെയെങ്കിലും കെണിവച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ...

പക്ഷിശാ..: ഈ മലയോരത്ത് കെണിവയ്ക്കുന്നതാര്? നോക്കെത്താത്ത നീലിമയാർന്ന വനം... അതിനപ്പുറം നമുക്കായി വിതച്ച നെന്മണി, വിതച്ചതെല്ലാം വിളഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. (കിളികളെല്ലാം സന്തോഷപൂർവം ശബ്ദമുണ്ടാക്കി പറന്നുയർന്നു വീണ്ടുംവന്ന് പക്ഷിശാസ്ത്രക്കാരനു ചുറ്റുമിരിക്കുന്നു).
മക്കളേ പോകിൻ... എനിക്കൊരു ചാൺകൂടി പറക്കാനാവതില്ല... ഞാനാകെ തളർന്നു. ഈ പൊരിവെയിലിൽ മലയോരത്തെ കാട്ടരുവി വറ്റിയോ എന്നറിഞ്ഞു പോരണം.

കിളികൾ : കാട്ടരുവിയിൽ നനവുണ്ട്. ചെറുകൊക്കൊന്നു നനയ്ക്കാൻ ജലമുണ്ട്.

പക്ഷിശാ..: എങ്കിൽ തളരാതെ പറന്നുയരിൻ... കുഞ്ഞിച്ചിറക് വിടർത്തിപ്പോകിൻ... പെരുവഴിയിരുളാണെങ്കിലും ഒന്നിച്ചു പറക്കുവിൻ... മിന്നിമിനുങ്ങും ഹൃദയത്തിൽ വെളിച്ചം ഒന്നായൊഴുക്കുവിൻ...

കിളികൾ : എന്തൊരു ചൂട്! ചിറകെല്ലാം കരിയുന്നു, മനമുരുകുന്നു.

പക്ഷിശാ..: എങ്കിലും നമുക്കു തണലേകിയ വനം വെട്ടിയതാരായിരിക്കും? നമ്മുടെ താവളത്തിന്റെ വേരുതോണ്ടുന്ന രാക്ഷസന്മാർ.

ഒരുകിളി : അവനെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്.

കിളികൾ : അതെ, കൂരമ്പുമായി, കൂർത്തനോട്ടവുമായി ഇരുളത്തിഴഞ്ഞു നടക്കുന്നവൻ. നമ്മെ പിളർക്കുവാൻ... നമ്മെ വിഴുങ്ങുവാൻ...!

പക്ഷിശാ..: അവന്റെ അത്താഴത്തിന് രുചികൂട്ടുവാൻ... വിരുന്നിന് വിഭവംകൂട്ടി സൽക്കീർത്തി നേടുവാൻ...(കിളികളോട്) നിങ്ങൾ അവന്റെ വഴി ഒഴിഞ്ഞുപോകുവിൻ. എന്റെ പൊന്നുങ്കുടങ്ങളേ, ഈ നനുത്ത അടിവയറിൽ അവന്റെ വിഷമുനയേറ്റാൽ...!

കിളികൾ : ഇല്ല, ഞങ്ങൾ സൂക്ഷിച്ചോളാം.

ഒരു കിളി : ഞങ്ങളുടെ ചിറകടികൊണ്ട് ഈ പൊരിവെയിലിൽ അവനും കുളിർമ്മ നൽകും.

പക്ഷിശാ..: നമ്മൾക്ക് കുളിർമ്മ തന്നവനും വെട്ടിയവനും തണലേകുക... കൊള്ളക്കാർ മരംവെട്ടിക്കേറുന്നതു കണ്ട് നമ്മൾ മരം മാറി കൂടുകൂട്ടി. ഒടുവിൽ ഈ ഒറ്റ മരത്തിലെത്തി... ഇപ്പോൾ അതിന്റെ കമ്പും വെട്ടിത്തുടങ്ങി.

ഒരു കിളി : ഇനി ഒരുനാൾ അന്തിയിൽ നാം ചേക്കേറാനെത്തുമ്പോൾ ഇതും വേരറ്റു വീണിരിക്കും.

കിളികൾ : പിന്നെ നമ്മളെവിടെ കൂടുകെട്ടും?

പക്ഷിശാ..: (ആലോചിച്ച്, പ്രവാചകനെപ്പോലെ) അലറുന്ന കടലിൽ... തിരയ്ക്കു മുകളിൽ.

കിളികളൊരുമിച്ച് : (തുള്ളിച്ചാടി)

ആടും തിരകളിൽ കൂടുകെട്ടി-
ക്കൊക്കിന്നുള്ളിൽ കൊക്കുരുമ്മി
നിന്നെപ്പാടിയുറക്കും ഞാൻ
നിന്നിലലിഞ്ഞു മയങ്ങും ഞാൻ.

ഒരു കിളി : (ആലോചനയിൽ) അപ്പോൾ കടലിളകി കൂടുപൊളിഞ്ഞ് നിന്റെയുറക്കം തീരില്ലേ? നിന്നെ തിരകൾ വിഴുങ്ങില്ലേ...?

പക്ഷിശാ..: (മറുപടിയെന്നവണ്ണം) :
അപ്പോൾ കടലിന്നടിയിൽ മുത്തുച്ചിപ്പിയിൽ
ഒത്തിരിയാണ്ട് കഴിഞ്ഞുണരും ഞാൻ
മുത്തായ്, പവിഴമായ്, ദുഃഖത്തിൻ നിഴലായ്
വെളിച്ചത്തിനുറവയായ് വരുമല്ലോ
ഞങ്ങൾ...വിണ്ണിൻ മക്കൾ!

കിളികൾ : ഹായ്, വിണ്ണിൻ മക്കൾ!

കിളികൾ : എന്നിട്ടും ഞങ്ങൾക്ക് വിശക്കുന്നല്ലോ.

പക്ഷിശാ..: എനിക്കും വിശക്കുന്നു (ഉയർന്നതലത്തിൽ കയറി ദൂരെ നോക്കി) പോയ്വരിൻ, കൊയ്തുവരിൻ.. നമ്മൾ വിതച്ചതു കൊയ്തുവരിൻ.

കിളികൾ : നമുക്കു പോയിവരാം.

പക്ഷിശാ..: അന്തിച്ചോപ്പ് കാണുന്നതിനുമുമ്പ് കൂടെത്തണം. പാടത്തിനുടമയെ കണ്ടാൽ...?

ഒരു കിളി : നമുക്ക് വട്ടമിട്ട് അയാൾക്കുചുറ്റും പറന്ന് ആ സ്വർണ്ണക്കിരീടം കൊത്തിയെടുത്ത് പൊങ്ങിപ്പറക്കാം.

കിളികൾ : എല്ലാവരുംകൂടി ഓരോ കൊത്ത്. അയാൾ രക്തംവാർന്ന് വെയിലത്ത് വാടിവീഴും... ആ പാടത്തിനൊത്ത നടുവിൽ.

പക്ഷിശാ..: അയ്യോ! വേണ്ട. എന്റെ പൊന്നുങ്കുടങ്ങളേ, കൊത്തണ്ട... ആ രക്തംകൊണ്ട് കുഴയ്ക്കണ്ട.

കിളികൾ : ഞങ്ങൾ എന്തുചെയ്യണം?

പക്ഷിശാ.. : കതിർമണി കൊത്തിക്കൊണ്ടുവരിൻ...പാടും കിളികൾക്ക് വരിനെല്ല് നൽകി സ്തുതി പാടുവിൻ. എനിക്കും അതിലൊരു കതിരുമായി പറന്നെത്തുവിൻ. (കിളികൾ "ഞാൻ കൊണ്ടുവരാം" എന്നു പറഞ്ഞ് കലപില ശബ്ദമുണ്ടാക്കുന്നു). അതുവരെ ഞാനിവിടിരിക്കും. ഈ ആകാശത്തിൻ കീഴിൽ. ഭൂമി ഇത്തിരി മണ്ണല്ലേ? അതു നമുക്കല്ലേ? (കിളികൾ "അതേ, അതേ" എന്നു പറഞ്ഞ് ചിറകു വിടർത്തി തത്തിത്തത്തിക്കളിക്കുന്നു). വൈകരുത്, വരാൻ വൈകരുത്. ഞാനീ കാട്ടിലൊരിടത്തുണ്ടാവും. ഒറ്റയ്ക്ക് ആ കുന്നിൻ മുകളിൽ നീലാകാശം നോക്കിയിരിക്കും. പ്രാർഥനയിൽ, ധ്യാന ത്തിൽ, നമ്മുടെ കൂട്ടംതെറ്റിപ്പോയ കിളിയെ ഓർത്ത്!

കിളികൾ : ഞങ്ങൾ എളുപ്പം വരാം (പറന്നുയർന്നു പോകുന്നതായി ഭാവിക്കുന്നു. അകലേക്ക് ഒഴുകിനടക്കുന്ന ഒരുകൂട്ടം പറവകൾ).

പക്ഷിശാ.. : (പക്ഷികൾ പറന്നുപോകുന്നതു നോക്കിനിന്ന്) ചിറകുവച്ച ചിന്തകൾ, തീപിടിച്ച സ്വപ്നങ്ങൾ! (ഉയർന്ന തലത്തിൽ കയറിനിന്ന്) അവർ പാടത്തിന് ഒത്തു നടുക്കെത്തട്ടെ, പറന്നുതാണ് കൊത്തട്ടെ... ഞാൻ കുന്നിൻമുകളിൽ ഒറ്റയ്ക്കൊരു നിമിഷം ധ്യാനം (പുറകുവശത്തേക്ക് തപ്പിത്തപ്പി നടന്നുമറയുന്നു).

(അല്പനേരം കഴിഞ്ഞ് പാടത്തിനുടമ ഭീകരതാളത്തിൽ പാഞ്ഞെത്തുന്നു. അമ്പും വില്ലുമുണ്ട് കൈയിൽ).

ഉടമ : കതിരരിയുന്ന കിളികളെ പറത്തിവിട്ടവനെവിടെ? (ഉയർന്ന തലത്തിൽക്കയറി പാടത്തേക്കു നോക്കി) ഒരു നിമിഷം എന്റെ കണ്ണു തെറ്റിയപ്പോൾ എല്ലാം തീർന്നു. ഹേയ് പക്ഷിശാസ്ത്രക്കാരാ... ഓഹോ ! അവിടെ ധ്യാനത്തിലാണോ?

(പുറകുവശത്തേക്കോടിപ്പോകുന്നു. നിമിഷങ്ങൾക്കകം പക്ഷിശാസ്ത്രക്കാരനെ ബലാൽക്കാരമായി പിടിച്ചു കൊണ്ടുവരുന്നു).

പക്ഷിശാ..: (ഞെട്ടി) ങേ...നിന്റെ കൈയിൽ കൂരമ്പോ? (ചുറ്റും കാണുന്ന വെള്ളപ്പൂക്കളോട്) എന്റെ കുഞ്ഞോമനകളേ.

ഉടമ : (വില്ലിൽ അമ്പ് തൊടുത്തുകൊണ്ട് അടുത്ത്).
കൂട്ടുപൊളിച്ചെൻ പാടമരിഞ്ഞു തകർക്കാൻ
കൂട്ടായിപ്പാടിപ്പോയത് നിൻപക്ഷി...
നിന്നീണം
നിൻനാദം
നിന്നൂർജം

പക്ഷിശാ..: അതിനു നീയെന്നെ?

ഉടമ : നിന്നെയല്ലാതെ മറ്റാരെ? നിന്റെ പക്ഷികൾ പറന്നുപോയില്ലേ?

പക്ഷിശാ..: (സന്തോഷപൂർവം) അതെ, അവ ആയിരം ചിറകുകളോടെ പാടിപ്പറന്നുയർന്നു. മലകൾക്കുമപ്പുറം വിളഞ്ഞുകിടക്കുന്ന പാടം തേടിപ്പോയി.

ഉടമ : അവയും എന്റെ പാടങ്ങൾ.

പക്ഷിശാ..: അതെ. എല്ലാം കൊത്തിനുണച്ച് കൊക്കുരുമ്മി കൂത്താടിപ്പറന്ന്... ഓരോരുത്തരും എനിക്കൊരു കതിരുമായിട്ടൊഴുകിവരും.

ഉടമ : (അമ്പുതൊടുത്ത് പിന്തുടർന്നുകൊണ്ട്) അന്നു നീ അവരുടെ ഫലം പറയാനില്ലെങ്കിലോ ?

പക്ഷിശാ..: ഈ തൂണിലും തുരുമ്പിലും വെളുത്ത പുഷ്പങ്ങളിലും കിഴക്കുദിച്ച ധ്രുവനക്ഷത്രത്തിലും ഞാനവരുടെ ഫലം കൊത്തിവച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. പൂക്കളും കിളികളും അത് പാടിപ്പരത്തും. നിന്റെ ചുറ്റും കാണുന്ന ഈ വെളുത്ത പൂക്കൾ മൊട്ടായിരിക്കുമ്പോഴേ എന്റെ മനോരാജ്യമറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ഉടമ : ങേ?

പക്ഷിശാ..: അതെ, നിന്റെയും എന്റെയും...എന്റെ മാംസത്തിലാഴ്ന്നിറങ്ങുന്ന കൂരമ്പിന്റെയും...(നിശ്ശബ്ദത) വരൂ, നമുക്ക് ധ്യാനിക്കാം.

ഉടമ : (ചിരിച്ച്) ആരെ?

പക്ഷിശാ..: നിന്നെ... എന്നെ... ഈ പച്ചക്കാടിനെ. ഇവിടത്തെ നദികളെ, മലകളെ, മനുഷ്യരെ (ധ്യാനനിരതനായി വൃക്ഷത്തിന്റെ പുറകിലേക്കു പോകുന്നു. ഉടമ അത് നോക്കി നിൽക്കുന്നു).

ഉടമ : വീണ്ടും ധ്യാനത്തിൽ. ധ്യാനത്തിൽത്തന്നെ ഈ കൂരമ്പേൽക്കട്ടെ. (പക്ഷിശാസ്ത്രക്കാരന്റെ നേർക്ക് അമ്പയയ്ക്കുന്നു. പല അമ്പുകൾ ആവനാഴിയിൽനിന്നെടുത്ത് എയ്തതിനുശേഷം) അങ്ങനെ പിടഞ്ഞുപിടഞ്ഞു മരിക്കട്ടെ, എന്റെ ഗുരുപോലും.

(പക്ഷിശാസ്ത്രക്കാരന്റെ ദയനീയമായ വിലാപം കേൾക്കാം. നിമിഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞ് ഉടമ ചുറ്റുമുള്ള പൂക്കളെ നോക്കി).

ഉടമ : ഇനി ഫലം പറ്റാൻ നിങ്ങൾ, വിളറിവെളുത്ത് കാറ്റിൽ കുനിഞ്ഞ് തലയാട്ടിയൊഴിഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന നിങ്ങൾ... എന്റെ തോട്ടത്തിലെ പൂവിന്റെ ചോപ്പിന് പക്ഷിശാസ്ത്രക്കാരന്റെ ചോരപോലും. (വിജയാഹ്ലാദത്തിന്റെ താളത്തിൽ) ഇനി ആ പക്ഷികൾ, അവയുടെ മിനുമിനുത്ത വെളുവെളുത്ത പള്ളയിൽ ഈ കൂരമ്പ്...! പക്ഷേ, അവയെവിടെ? കുന്നുകളും മലകളും കടന്നു പോയിക്കാണും. (പെട്ടെന്ന് ചുറ്റുമുള്ള പൂക്കളിൽ ശ്രദ്ധിച്ച്) ങേ...ഈ വെള്ളപ്പൂക്കൾക്ക് നിറം മാറുന്നോ? (ഒന്നുകൂടി ശ്രദ്ധിച്ച്) ഇവ ചുവക്കുന്നോ? (ക്രമേണ വെള്ളപ്പൂക്കൾ ചുവന്നുതുടങ്ങി) ചുവപ്പ് കൂടുന്നോ? (ഉടമയുടെ പരിഭ്രാന്തിയിൽ വർധിച്ചുവരുന്ന ചുവപ്പ് വ്യക്തമായി കാണാം. അയാൾ അമ്പരന്ന് നാലുപാടും താളാത്മകമായി ഓടി നടുവിലെത്തുന്നു... ഒടുവിൽ രക്ഷപ്പെടാനെന്നവണ്ണം ഓടിമറയുന്നു. അകത്ത് പക്ഷിശാസ്ത്രക്കാരന്റെ ദയനീയമായ വിലാപം നേർത്ത സംഗീതമായി കേൾക്കാം. അല്പം കഴിഞ്ഞ് ചുണ്ടിൽ നെൽക്കതിരുമായി കിളികൾ പറന്നൊഴുകിയെത്തുന്നു).

കിളികൾ : ഫലം പറയും ശാസ്ത്രക്കാരാ
പക്ഷിശാസ്ത്രക്കാരാ
മലയോരത്തന്തിയുറങ്ങും
മലദേവാ വാ വാ നീ...

(ചുറ്റും പറന്നുചെന്ന് നോക്കുന്നു. പക്ഷിശാസ്ത്രക്കാരനെ കാണാത്തതിനാൽ ആകാംക്ഷയും അനുഭവപ്പെടുന്നു... ദുഃഖിതരായി തിരിച്ചുവന്ന് അന്യോന്യം നോക്കിയിരിക്കുന്നു).

ഒരു കിളി : ഗുരു നമ്മെ തിരക്കിയിറങ്ങിയതാണോ?

കിളികൾ : അതുമാവാം.

ഒരുകിളി : നാടും നഗരവും കാടും മേടുമലഞ്ഞ് പറന്ന് രസിച്ച് നമ്മൾ...

കിളികൾ : അപ്പോൾ നമ്മുടെ താതൻ ആരും തുണയില്ലാതൊറ്റയ്ക്ക്...
(കിളികളെല്ലാം ചേർന്ന് വീണ്ടും ചുറ്റും പറന്നുനടന്നു).

എവിടെത്തിരിയും താതാ
ജീവജലത്തിന്നുറവേ
തണലും ചൂടും തന്നവനേ
തളിരാൽ കൂടുമെടഞ്ഞവനേ...

(ചുറ്റും ചുവന്നപൂക്കൾ കണ്ടിട്ട് അമ്പരന്ന്, അതാ വെള്ളപ്പൂക്കളെല്ലാം ചുവന്നിരിക്കുന്നു. എന്തൊരു ചുവപ്പ്. അമ്പരപ്പോടെ അവർ അത് നടന്നു കാണുന്നു.)

ഒരു കിളി : പാടത്തിനുടമ കൂരമ്പുമായോടിനടന്നതു കണ്ടില്ലേ?

കിളികൾ : കണ്ടു. അപ്പോൾ പറന്നുയർന്നു നമ്മൾ പാടിപ്പോയില്ലേ?

ഒരു കിളി : ഇനി അവനിതുവഴി വന്നോ?
തിരുഹൃദയം മുറിവേറ്റോ?

കിളികൾ : (വേദനയോടെ) ഗുരുവേ, ഗുരുവേ...

ഒരു കിളി : താതാ, താതാ... (വിലാപത്തിന്റെ ഈണത്തിൽ കിളികൾ ഇതാവർത്തിക്കുന്നു).

ഒരു കിളി : ഉടമയായതെപ്പോഴെന്നറിയില്ലേ?

കിളികൾ : അറിയാം. അവൻ കൂട്ടംതെറ്റിയപ്പോൾ... തിളങ്ങുന്ന നാണയം കണ്ടപ്പോൾ, സ്വർണ്ണച്ചിറക് സ്വയം അറുത്തെറിഞ്ഞപ്പോൾ.

ഒരു കിളി : ഗുരുമുഖത്തു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി അവൻ തള്ളിപ്പറഞ്ഞു. ചങ്ങലയ്ക്കിടാൻ ഉത്തരവുമായി...

കിളികൾ : ഗുരു ശപിച്ചു...

കിളികൾ : ആ പ്രതികാരം തീർക്കാൻ കൂരമ്പുമായി അവൻ തക്കംപാർത്തു നടക്കുകയായിരുന്നോ? (പിറകിൽ ഒരുയർന്ന തലത്തിൽ ധ്യാനത്തിലിരിക്കുന്ന പക്ഷിശാസ്ത്രക്കാരന്റെ ദയനീയവിലാപം കേൾക്കാം).

പക്ഷിശാ..: എന്തു വേദന, ഈ ജീവിതം... കാരണമില്ലാത്ത ദുഃഖം... എനിക്കും എല്ലാവർക്കും. ഹൊ... ഈ ദുഃഖത്തിനവസാനമില്ല... (കിളികളെല്ലാം അതുകേട്ട് ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. പെട്ടെന്ന് അങ്ങോട്ടോടുന്നു. ദൂരെനിന്ന് ധ്യാനത്തിലിരിക്കുന്ന പക്ഷിശാസ്ത്രക്കാരനെക്കണ്ട ഭാവം).

കിളികൾ : അദ്ദേഹം ധ്യാനത്തിൽ.

ഒരു കിളി : അതാ, ആ മാറിൽ തറച്ചിരിക്കുന്നു, കൂരമ്പ്.

കിളികൾ : ശരീരമെല്ലാം കൂരമ്പ് !

ഒരു കിളി : കൂരമ്പിൽനിന്ന് ധ്യാനം... ഏതു ഭാരതയുദ്ധം തീർന്നുകാണാൻ?

കിളികൾ : ഭീഷ്മർ, ഏതു ഭാരതയുദ്ധം തീർന്നുകാണാൻ അങ്ങ് തപമിരിക്കുന്നു? ഇവിടെ ഒറ്റ കക്ഷിയല്ലേയുള്ളൂ. കൗരവർ... മറ്റുള്ളവർ എന്നും വനത്തിൽത്തന്നെയല്ലേ?

ഒരു കിളി : നമുക്കങ്ങോട്ടു പോകാം. ധ്യാനത്തിൽ വിലപിക്കുന്ന ഗുരുവിനെ തൊട്ടുണർത്താം.

കിളികൾ : അതെ. ആ കൂരമ്പുകൾ നമുക്ക് വലിച്ചൂരാം...

(സാവകാശം അകത്തേക്കു പോകുന്നു. അല്പംകഴിഞ്ഞ് ദേഹം മുഴുവൻ കൂരമ്പുതറച്ച പക്ഷിശാസ്ത്രക്കാരനെ എല്ലാവരുംകൂടി താങ്ങിക്കൊണ്ടുവരുന്നു).

പക്ഷിശാ..: എവിടെയോ വേദനിക്കുന്നു. കൂട്ടം തെറ്റിയവനെ കാണാത്ത ദുഃഖം...

കിളികൾ : ആ വേദന ഞങ്ങളും പങ്കിടട്ടെ.

ഒരു കിളി : ഈ കൂരമ്പെയ്ത കാട്ടാളൻ...

കിളികൾ : അവനെ നമുക്ക് കൊത്തിത്തിന്നാം.

പക്ഷിശാ..: വേണ്ട, അവൻ നിങ്ങളിലൊരുവൻ. സ്വയം ചിറകറുത്തെറിഞ്ഞവൻ. പാടത്തിന്നുടമയായവൻ.

കിളികൾ : പാടത്തിന്നുടമ നമ്മുടെ കൂട്ടുകാരനോ?

പക്ഷിശാ..: അതെ. നിങ്ങടെ ചിറകരിയാൻ തക്കംപാർത്തു കഴിയുന്നവൻ.

ഒരു കിളി : അവൻ അങ്ങയെ?

പക്ഷിശാ..: ഈ കൂരമ്പുകളെയ്തു മുറിച്ചു. ഇനി ആർക്കും പുതിയ ചിറകുകൾ നൽകാനാവില്ലല്ലോ.

കിളികൾ : നമുക്ക് ഈ കൂരമ്പുകളൂരാം.
(പക്ഷിശാസ്ത്രക്കാരനെ ഉയർന്ന തലത്തിലിരുത്തി എല്ലാവരും ചുറ്റും നിന്ന് കൂരമ്പുകളൂരുന്നു. അല്പം കഴിഞ്ഞ് തലനിവർന്ന് അമ്പരന്ന് പരസ്പരം നോക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ കഴുത്തുമുതൽ കീഴോട്ട് വീതിയുള്ള ചുവന്നവര കാണാം, അവരുടെ വയറ്റിൽ !)

ഒരു കിളി : (മറ്റുള്ളവയെ നോക്കി) നിന്റെ ചിറകിനുള്ള് ചുവന്നല്ലോ. മിനുമിനുത്ത അടിവയർ ചുവന്നല്ലോ. (ഓരോരുത്തരും മറ്റുള്ളവരെ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു. അതു കഴിഞ്ഞു).

കിളികൾ : വെള്ളപ്പൂക്കൾ ചുവന്നേ
വെള്ളിത്തൂവൽ ചുവന്നേ...
വെള്ളപ്രാവ് കരഞ്ഞേ
വിണ്ണിൽ കഴുകനുണർന്നേ

പക്ഷിശാ..: ആ ശരങ്ങൾകൊണ്ട് ഇവിടെ ഒരു ശയ്യയൊരുക്കൂ. ഞാൻ വിശ്രമിക്കട്ടെ.

(കിളികൾ ശരശയ്യയൊരുക്കുന്നു. പക്ഷിശാസ്ത്രക്കാരൻ അതിൽ ശയിക്കുന്നു. കിളികൾ ദയനീയമായി വിലപിക്കുന്നു. നിമിഷങ്ങൾക്കകം ഉടമ ജീവരക്ഷാർഥം ഓടിയെത്തുന്നു. കിളികളുടെ ചിറകിനുള്ളിൽ അഭയം തേടുന്നു).

ഉടമ : കൂട്ടരേ, എന്റെ തോട്ടത്തിലും പൂക്കൾ ചുവന്നു. (ഭയന്ന്) എങ്ങും ചുവന്ന നക്ഷത്രങ്ങൾ തുറിച്ചുനോക്കുന്നു. എനിക്കു പേടിയാകുന്നു.

ഒരു കിളി : (വാത്സല്യപൂർവം) ഇണക്കുരുവീ വരൂ, നമുക്ക് പറക്കാം.

ഉടമ : എനിക്കു ചിറകില്ലല്ലോ. ഞാൻതന്നെ അവ അറുത്തെറിഞ്ഞില്ലേ? ഉടമയാകാൻ, കൂരമ്പേന്താൻ... (വിലപിക്കുന്നു).

കിളികൾ : നിനക്ക് ചിറകുകൾ ഞങ്ങൾ തരാം... സ്വർണ്ണച്ചിറകുകൾ, സ്വപ്നങ്ങൾ... വരൂ.

ഉടമ : (പ്രതീക്ഷയും ആഹ്ലാദവുംമൂലം ചുറ്റും നോക്കി. വീണ്ടും പൂക്കൾ വെളുത്തതുകണ്ട്) ഹാ... ചുവന്ന പൂക്കൾ വെളുക്കുന്നു... എല്ലാം പളുങ്കുപോലെ വെളുത്ത പൂക്കൾ... കൂട്ടരേ, എനിക്കെന്റെ സ്വർണ്ണച്ചിറക് തരൂ... നമുക്കു പറക്കാം...

ഒരു പക്ഷിക്കുഞ്ഞിന്റെ മരണം
(ഡോ. വയലാ വാസുദേവൻപിള്ള)

'ഒരു പക്ഷിക്കുഞ്ഞിന്റെ മരണം' എന്ന നാടകത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്ന പ്രധാന ആശയങ്ങൾ എന്തെല്ലാം ? ചർച്ചചെയ്ത് **സൂചനകളായി എഴുതുക.**

ഈ നാടകത്തിലെ പക്ഷിശാസ്ത്രക്കാരൻ, ഉടമ തുടങ്ങിയ കഥാപാത്രങ്ങളെല്ലാം ചില മനോഭാവങ്ങളെയും ജീവിതാവസ്ഥകളെയും പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നു. ഈ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ സവിശേഷതകൾ വിശകലനം ചെയ്ത് ഈ നാടകത്തിന്റെ സമകാലികപ്രസക്തി **വിമർശനാത്മകമായി വിലയിരുത്തുക.**

"ചിറകുവച്ച ചിന്തകൾ, തീപിടിച്ച സ്വപ്നങ്ങൾ."
നാടകത്തിലെ ഇത്തരം പ്രയോഗങ്ങൾ കണ്ടെത്തി അവയുടെ **അർഥസാധ്യതകൾ വ്യക്തമാക്കുക.**

- കിളികൾ : "എല്ലാവരുംകൂടി ഓരോ കൊത്ത്. അയാൾ രക്തംവാർന്ന് വെയിലത്ത് വാടിവീഴും... ആ പാടത്തിനൊത്ത നടുവിൽ."

  പക്ഷിശാസ്ത്രക്കാരൻ: "അയ്യോ! വേണ്ട. എന്റെ പൊന്നുങ്കുടങ്ങളേ, കൊത്തണ്ട... ആ രക്തംകൊണ്ട് കുഴയ്ക്കണ്ട."

  (ഡോ. വയലാ വാസുദേവൻപിള്ള)

- "ആകുമോ ഭവാന്മാർക്ക് നികത്താൻ
  ലോകസാമൂഹ്യദുർനിയമങ്ങൾ
  സ്നേഹസുന്ദരപാതയിലൂടെ
  വേഗമാവട്ടെ വേഗമാവട്ടെ."

  (വൈലോപ്പിള്ളി)

രണ്ടു രചനാഭാഗങ്ങളിലും തെളിയുന്ന ജീവിതസന്ദേശങ്ങൾ **താരതമ്യം ചെയ്യുക.**

'ഒരു പക്ഷിക്കുഞ്ഞിന്റെ മരണം' എന്ന നാടകം ഉചിതമായ വേഷവിധാനങ്ങളോടെ ക്ലാസിൽ **അവതരിപ്പിക്കുക.**

ഗുരുവിന്റെ മുഖത്ത് സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി എന്നതിനു പകരം ഗുരുമുഖത്ത് സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി എന്നു ചേർത്തെഴുതിയപ്പോൾ വന്ന മാറ്റമെന്ത്? ഇങ്ങനെ ചേർത്തെഴുതുന്നതുകൊണ്ടുള്ള പ്രയോജനമെന്ത്? ഇതുപോലുള്ള കൂടുതൽ പദങ്ങൾ **കണ്ടെത്തി പട്ടികപ്പെടുത്തുക.**

ഒരു ജനകീയകല എന്ന നിലയിൽ നാടകത്തിന്റെ സവിശേഷതകളെക്കുറിച്ച് കൂടുതൽ ധാരണകൾ നേടുന്നതിന് നിങ്ങളുടെ പ്രദേശത്തുള്ള നാടകപ്രവർത്തകരുമായി **അഭിമുഖം നടത്തുക.**

"സൃഷ്ടിപരമായ കലാവൃത്തി സമുദായജീവിതത്തെ സുന്ദരവും സത്യനിഷ്ഠവുമാക്കാതെ അടങ്ങുകയില്ല. അതായിരിക്കട്ടെ നമ്മുടെ കലാകാരന്മാരുടെയും ലക്ഷ്യം."

(നിത്യചൈതന്യയതി)

"നാടകം വൈവിധ്യവും വൈചിത്ര്യവുമാർന്ന മാനവജീവിതഭാവങ്ങളുടെ കലാപരമായ ഒരു പുനരാവിഷ്കാരമാണ്."

(എൻ. എൻ. പിള്ള)

ഈ നിരീക്ഷണങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ 'കലയും സാമൂഹികപരിവർത്തനവും' എന്ന വിഷയത്തിൽ **പാനൽ ചർച്ച സംഘടിപ്പിക്കുക.**